

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 77)

NHẬT KÝ RỜI...

I.

*/ Ngày **Jan. 3/2017**, chúng tôi xuống Nha Trang trên một chiếc xe van 7 chỗ mướn riêng, có mặt Tâm, Lửa và Lộ.

Ngay từ bước đầu của cuộc “di tản” đã thấy dấu hiệu của sự thất bại. Căn nhà nhỏ nhờ Giang thuê sẵn tọa lạc trên đường Hoàng Văn Thụ trông thật tẻ. Nóng bức, chật hẹp, đồ đạc ngổn ngang không còn chỗ bước... Trên anh là im lìm câm nín và trong tôi là rời rã tan hoang.

Gục mặt trên một cái valise, tôi chưa định được gì, không biết làm gì thì thấy Tâm (đã trở về nhà, giờ quay lại) nói:

“Má bảo sao không về nhà Má ở?”

Tức thì quyết định dọn đi khỏi nơi chôn tù túng này ngay.

Căn phòng lầu hai Dì cho tá túc nhìn ra sân thượng (trồng nhiều chậu rau) vừa đủ chỗ kê cái giường nhỏ (cho anh nằm, còn tôi trải chăn trên sàn gạch), cái bàn viết, cây keyboard và một hàng móc áo.

Tôi nhanh tay bày biện; chẳng mấy chốc biến nó thành một nơi chôn thân mật vừa đủ với tranh ảnh và nhiều quyển sách mang theo.

Nhìn những cái chemises hai người treo cạnh nhau, chợt thấy lòng rung động, tôi nói:

“Từ nay anh không còn sợ phải mất em nữa.”

Anh đáp nhỏ:

“Lúc nào cũng sợ...”

Tôi thốt ngổ ngàng.

[]

*/ Đọc trên trang Facebook cái message của cô Hoàng Lê (người học trò tình nhân của anh):

+ **Dalat, Jan. 1/2017**

Xin lỗi đã đột nhập vào trang cá nhân.

Cô đang rất hạnh phúc vì có được Thầy Ngọc, còn tôi không biết có vượt qua được nỗi đau khi bị mất ông?

+ Hoàng Lê: *Mặc dù rất đau vì mấy ngày nay Thầy Ngọc đến với Cô, nhưng con rất thích tính cách của Cô. Đang buồn mà đọc văn cô viết, muốn tự sát luôn vì... hay mà buồn quá. Ước gì chúng ta là bạn!*

Suốt ngày dài cứ mãi phân vân không biết có nên trả lời cái message ở trên hay không. Nói cho Túy Tâm và Mỹ Vân biết tâm trạng này thì cả hai đều khuyên “*không nên hồi đáp vì tính khí cô này như rắn độc, không biết quay lại cắn chệ lúc nào?!*” Cuối cùng thì cái Tâm của một nhà văn đã thắng khi tôi không nỡ quay lưng trước tâm tình xáo trộn của cô độc-giả nọ. Vì vậy, viết trả lời:

“Cảm ơn con đã đọc văn cô. Chỉ mong nói với con một điều rằng, ‘Trong cái đau khổ luôn luôn có niềm hạnh phúc; trong sự tan vỡ bao giờ cũng có ngậm chứa nỗi thăng hoa của sự phục sinh.’ Đời con còn rất dài, cứ nên SỐNG và HƯỞNG THU tất cả -dẫu đau khổ hay hạnh phúc-, khoan nghĩ đến sự chấm dứt nó (dù với bất cứ lý do và nguyên nhân nào chẳng nữa). Tất cả đều chỉ là Áo Ảnh mà thôi. (TTBG).”

+ Hoàng Lê:

OK, cảm ơn Cô. Sẽ cố chịu nỗi đau này vì niềm tin không cho phép hủy hoại bản thân. Chúc Cô và Thầy Ngọc nhiều sức khỏe và sống vui.

+ Hoàng Lê:

Jan. 8/2017

Suy nghĩ sẽ trưởng thành hơn theo thời gian. Rồi khi nhìn về quá khứ lại hối tiếc điều gì đó... và tự trách rằng giá như lúc ấy mình không nên cư xử như vậy.

+ TTBG:

Jan. 8/2017

Quá Khứ chỉ là cây cầu dẫn tới một Hiện Tại tốt hơn để tiến tới một Tương Lai bền vững... Luôn luôn hãy nên LÀM TỐT cho cái Hiện Tại để khi đã tới một Tương Lai tươi sáng, nhìn lại quá-khứ-hiện-tại vừa trải thì sẽ lại thấy đó là giấc mơ rất đẹp mà mình từng có được trong tay. Mong lắm thay!

*/ Nhận xét riêng tôi:

“Văn Chương và Âm Nhạc đều có phép màu, biến cái được tâm hồn con người từ Xấu sang Đẹp.”

□

II.

*/ Nha Trang, thứ Bảy, Jan. 3/2017

Ngay buổi chiều đầu tiên dọn đến nhà Dì ở đường Quang Trung, anh đã tự tới trước mặt Dì, vòng tay cúi đầu, vẻ rất trang trọng:

“Thưa Dì, con là chồng Thu Vân. Con xin Dì nhận con vào gia đình.”

Chỉ thế !

Vui vẻ được bốn hôm, qua bữa thứ năm đã thấy anh ủ rũ, suốt ngày nằm dài trên giường hoặc ngồi ngoài sân hút thuốc lá, không hoạt động và không cả ngồi vào keyboard, vẻ xa lạ cách biệt.

Tôi thật áy náy với Dì, nhưng chẳng biết làm sao biện bạch theo khuôn mặt lạnh trơ anh luôn luôn tỏ lộ. Trước gia đình Dì, lời nói và thái độ anh vẫn là miễn cưỡng. Giữa riêng hai người, tôi cố gợi chuyện thì cuối cùng chỉ thấy mình đang độc thoại đơn phương!

Có lần nghe Dì bảo: “*Anh Ngọc là cái thầy ma còn thờ!*” (Không biết là lời đùa hay thật nhưng tôi tự thấy mắc cỡ với Dì thật nhiều).

Tôi không hiểu anh muốn gì? Hỏi câu nào, anh cũng im lặng.

Mãi rồi tôi cũng im luôn, tâm tư chán nản, cứ tự mình đặt câu hỏi “*Tôi có đang làm ĐÚNG với điều muốn kiếm tìm không?*”

Điều muốn kiếm tìm là gì?

(Ngay lúc viết những dòng này vẫn chưa có câu trả lời chính xác.)

Nhưng mà thật, tôi biết “nó” vẫn còn chờ tôi đâu đó. Cứ gõ (hoài) cửa sẽ mở, như lời Chúa dạy.

*/ Nha Trang, thứ Bảy, Jan. 7/2017

Buổi sáng cùng anh và Lộ ra quán bún mọc của Giang bàn định chuyện Giang muốn mua căn nhà (cũng trên đường Hoàng Văn Thụ) cho hai chúng tôi cư trú.

Sau đó anh cáo mệt, trở về. Còn tôi cùng Lộ, theo Hiệp-Giang đi thăm mộ anh Thù.

Buổi tối, vừa bước chân vào phòng đã nghe mùi rượu. Tôi than nhỏ:

“Anh lại uống rượu!”

Anh đang nằm trên giường, bật ngồi dậy, vẻ lúng túng như biết mình có lỗi.

Bỗng dưng sao thấy thật xa lạ cùng con người ấy, tôi bỏ ra hiên ngồi chuyện trò với Lộ. Nó hiểu những gì tôi đang trải. Tự lòng riêng, tôi thú nhận rằng mình ĐÃ THUA!

Lúc 10 giờ đêm, anh đã ngủ theo cơn say. Buồn phiền và ngán ngẩm, tôi lấy violon ra sân đàn.

Trời đêm sáng ánh trăng non, không khí mùa đông tuyệt diệu. Vậy mà những cung bậc sao thật khó khăn, không thể bắt được. Tâm tư tôi rối loạn cùng cực. Nghĩ đến anh Nguyễn Ngọc Thùy và mối tình đơn phương cảm lạnh... Lại cũng nghĩ, “*anh Ngọc ‘không đáng’ cho tôi nhìn tới so với người đã chết mấy chục năm xưa...*”

Nghĩ và nghĩ thật nhiều trong khi hai tay vẫn không làm sao cho cây violon phát thành âm điệu.

Cuối cùng, chỉ mỗi bài Nỗi Lòng mới vang lên được những thanh âm ai oán. (Bài này ngày xưa vẫn nghe anh Thùy hát.) Qua tiếng đàn, tôi xin anh tha thứ... Tha thứ cho tất cả những gì đã gây nên cái chết anh. Tha thứ luôn những khổ đau đưa đến cho tôi về sau như một hình phạt (nhất là ở “hiện tại”).

Yêu ai, ai hiểu được lòng

Thầm kín những đón đau với riêng mình ta

Áp ủ lạnh lùng tình yêu kia mà người nào hay?

□

III.

*/ Chủ Nhật, Jan. 8/2017

Lộ về Dalat, hẹn thứ Tư trở xuống Nha Trang. Một câu nói dễ thương: “*Con không bỏ Cô đâu!*”

Buổi trưa, buồn phiền quá, tôi ngồi ngoài sân uống bière với Tâm, chẳng màng đến anh đang nằm im trên giường từ sáng. Hồi lâu, thấy anh xuất hiện, từng bước chậm chạp, về áy náy. Tôi mời anh cùng ngồi.

Im lặng thật dài giữa ba người. Trong không khí có vương “mùi ngưỡng ngưỡng”.

Hồi lâu tôi nói:

“42 năm xưa, một sáng thứ Bảy, thức giậy trong tay nhau, em nói với anh những lời than thở, xin anh nghĩ lại giùm em, ra đường phải nhìn trước ngó sau sợ chị Lan bắt gặp, trong công việc bị đồng nghiệp ganh ghét, tâm tình riêng lại gặp anh quá ghen tương bần gắt, em đâu có chút nào hạnh phúc... Thì khi ấy anh nhận lỗi, hứa sẽ sửa đổi... Nhưng rồi đâu cũng vào đấy và cuối cùng đưa đến chuyện chúng mình xa nhau đến 42 năm. Mãi sau, bất cứ lần nào gặp lại, em cũng đều nghe anh nói lời hồi tiếc theo buổi sáng chuyện trò ấy... Vậy mà bây giờ, sao anh vẫn bỏ rơi những gì đang nắm trong tay bằng các thói quen tệ hại của anh?”

Anh ngồi im, vẻ chịu đựng.

Tôi tiếp:

“42 năm, thời gian tàn phá anh theo những cú choques nghiệt ngã, nhưng trong 42 năm đó, thời gian nào có buông tha em? Nếu không gọi rằng HỖN thì cũng quyết chẳng THUA anh trên những nhát roi định mệnh, cú quất này chưa kịp làm em té thì cú khác đã tấn công tới tập. Vậy mà tại sao em vẫn đứng (dù trên đôi chân rất yếu)? Bởi vì em KHÔNG CHO PHÉP mình ngã. Em phải THẮNG định mệnh và thắng cả chính lòng mình.”

Anh vẫn ngồi im, mặt không xúc cảm.

Tôi uể oải:

“Bây giờ trở về, muốn lôi anh dậy lần nữa khỏi những hoàn cảnh riêng, sao anh không biết ghi nhận mà cứ vẫn tự mình tàn phá? Nếu vậy thì vai trò em là gì? Những điều em làm từ một tháng qua có ý nghĩa gì? Em không phải là chị Lan hay cô Hoàng, em không thể hung dữ như họ. Em cũng tin anh là người biết suy nghĩ cặn kẽ mọi lẽ tốt xấu. Vì thế, nếu cứ cái đà này kéo dài thì thật tội nghiệp cho em! Anh có nghĩ đến em không?”

Anh vẫn im lặng một cách rất khó hiểu.

Tôi chấm dứt câu chuyện, bỏ đi vào bàn viết.

*/ Nha Trang, thứ Hai, Jan. 9/2017

Hôm nay là bữa thứ nhì anh không uống rượu. Cái chai đầy chất màu thắm vẫn nằm im trong góc. Tôi cũng lơ, không hỏi han hay nhắc nhở làm chi theo điều ấy.

*/ Nha Trang, thứ Ba Jan 3/2017

Buổi chiều, anh kể cho nghe chị ca sĩ Kim Chi vừa từ Sài Gòn điện thoại cho anh. Khi chị hỏi: “*Anh đang ở đâu và với ai?*”, thì anh đáp: “*Ở Nha Trang và với Thu Vân.*” Lập tức chị bật kêu “*A!*”.

Bằng giọng điệu rất hào hứng, anh nói về cuộc gọi, rồi lan man nhắc lại các người bạn cũ còn sống hay đã chết.

Tôi đang nằm dài đọc sách trên sàn, ngược nhìn anh, hỏi:

“Nhận tin bạn bè, anh có vui không?”

Anh gật:

“Vui lắm em à.”

Tôi xin anh cho được gọi chị Kim Chi. Anh tỏ nét ngạc nhiên pha lẫn vui mừng. (Trong óc, có lẽ anh cứ nghĩ “tôi ghét chị” khi thuở xưa, chị từng “đứng” về phía bà Lan!)

Thế là nhồm dậy, gọi cho chị ngay.

Chị gốc Sài Gòn, đã 71 tuổi, giọng nói tươi vui, điệu hào hứng:

“Em ơi, chị phục em luôn. Em chung tình quá. Anh Ngọc chỉ là một người đàn ông tàn tạ, nghèo khổ, tài năng mất hết, vậy mà em trở về lôi anh dậy được thì phải nói là em rất giỏi, rất có lòng!”

Tôi cười:

“Chỉ là số phận cả chị à.”

Cuộc chuyện trò giữa hai chị em rõ ràng khiến anh vui hẳn, thấy như anh sống lại, nên sau đó trong cuộc hẹn đi xem một ngôi nhà khác cùng với Giang, Lộ và Tâm, anh tỏ ra chẳng chút nào mệt nhọc, vẻ y hệt con nít, trông thật đáng thương!

*/ Nha Trang, thứ Tư Jan. 11/2017

Gửi cuốn Nhật Nguyệt cho chị Kim Chi.

*/ Nha Trang, thứ Năm Jan 12/2017

Buổi chiều, theo anh đến phòng làm răng trên Mã Vòng. Không khí Tết đã thấy xuất hiện. Lòng ngây ngất theo từng cơn gió. Nghe anh giới thiệu với ông thợ:

“Đây là bà xã tôi. Bà là người cho tôi tiền làm răng. Nếu chú làm không đẹp thì bà không trả tiền đâu.”

Bao giờ và với ai, anh cũng đều muốn nói lên cái điều “*Tôi là vợ*”... Nhưng quả thật, trừ mấy ngày đầu ở căn nhà đường Mai Hắc Đế Dalat, anh “*chẳng tạo được cho tôi*” cảm nghĩ thân thiết và sự ân cần chia sẻ của một người chồng. Ai cũng ngạc nhiên, kể luôn Tâm, khi nhìn vẻ lạnh nhạt xa lạ của anh đối với tôi cả trên bề ngoài hình thể đến nội dung suy tưởng.

Lúc 3 giờ sáng, tôi tỉnh dậy ngồi vào bàn, edite lại tập Thời Gian Và Nước Mắt. Trong cái thế giới này của tôi, anh *không* có vị trí. Và cũng *chẳng* bất cứ ai có vị trí.

Ý niệm về “cái thế giới đó” đã thôi thúc, kéo dài từ buổi sáng, qua đến chiều đi với anh đến phòng làm răng và tới tôi Giang ghé thăm, tôi đã tỏ thật cùng nó:

“Cô thấy có tội với Văn Chương đã bị cô bỏ rơi từ hơn tháng qua.”

Tư tưởng trở về Mỹ, ngồi vào cái góc riêng mình, nảy sinh từ đó.

Anh xa lạ với tôi? Hay là chính tôi làm cho anh xa lạ khi chui vào một không gian mà *anh không tìm ra chỗ đứng?* Hãy cứ nghĩ như thế để bào chữa giùm anh trạng thái lặng lẽ xa cách xảy ra kể từ một tuần qua.

*/ Nha Trang, thứ Sáu Jan 13/2017

Đột nhiên thấy rất tù túng tại VN và đâm nhớ da diết căn nhà những-người-trăm-năm-cũ. Nói với anh điều này trong buổi sáng café, tôi bảo:

“Bây giờ lo cho anh yên rồi, qua Tết em sẽ về Mỹ thu xếp mọi thứ đâu vào đó rồi sẽ trở lại VN, tồ bồi căn nhà Lương Sơn sống hẳn tới chết bên anh. Anh ở tạm nhà Dì chờ em. Tiền nhà, em sẽ đóng cho Dì đầy đủ.”

Anh cúi đầu, chẳng nói gì, về chịu đựng.

Buổi chiều, không chịu nổi sự bức bách của tâm hồn, tôi lấy violon ra đàn.

Tôi bảo anh (đang nằm im lìm trên giường từ sáng -như mọi bữa):

“Bây giờ anh ra ngoài hút thuốc lá đi, em đàn.”

Anh lẳng lặng làm theo.

Được một hồi, thấy hối hận vì hành động lỗ mǎng của mình, ra bảo anh vào nằm nghỉ. Vậy là anh hỏi:
 “Em có muốn đàn Stardust không?”

Tôi bảo không thuộc. Anh bèn bảm những ngón tay lên phím keyboard cho tôi ghi ra các notes.

Cứ vậy... Nơi anh có cái gì nhấn nhục, trong tôi có cái điệu tàn nhấn.

Tôi nói:

“Thôi em chẳng đàn bài này đâu. Anh chơi một mình hay hơn.”

Rồi, ghé nằm trên giường anh, tai lắng nghe tiếng keyboard.

Rõ ràng tài hoa anh chẳng còn gì nữa! Cái ý tưởng “*bỏ đi*” của 42 năm xưa lại bắt đầu ló mặt... Tôi không còn ý định viết “đoạn kết” câu chuyện tình Nhật Nguyệt vì thấy chẳng có gì để viết ngoài vai trò “*tự ý làm cái bóng cho cái hình tàn tạ của anh*”.

Tôi cũng nói với anh:

“Nếu anh muốn em ‘*đừng về Mỹ*’ thì cứ tập đàn đi. Chỉ mỗi Âm Nhạc mới giữ chân em được.”

Lời nói rõ ràng tàn nhấn, nhưng lại là một sự thật, tôi không thể tự mình dối trá.

Sau bữa cơm chiều lúc 6 giờ, thấy anh nằm trong giường, tôi hỏi:

“Em có thể chơi violon không? Sợ làm rộn anh?”

Anh lắc đầu:

“Không, em cứ đàn đi.”

Vậy là từ 5:30 kéo dài qua đến 9 giờ tối, tôi đàn và đàn miên man. Điều vui mừng là thấy những ngón tay vẫn còn mềm và âm nhạc vẫn tuôn ra mạnh mẽ. *Ôi! Mất gì thì mất, xin đừng mất đi những cung bậc thân yêu!*

*/ Nha Trang, thứ Bảy Jan 14/2017

Nửa đêm thức giấc trong cơn mưa thật lớn. Nhìn tấm thân gầy yếu nằm co trên giường, tôi thấy xót xa vô cớ. Nghĩ, ít ra trong căn phòng này có tôi hiện hữu nơi bàn viết, có lẽ anh thấy ấm lòng hơn là nằm một mình trong căn phòng trọ tại Dalat? Như vậy “cũng đủ” để biện minh được cho những chuyển biến và quyết định liên hồi trong tôi hơn một tháng qua kể từ ngày trở về VN.

*/ Nhận thư chị Kim Chi:

Tuesday, January 17/2017

Mong em nhận được Email này.

Hồi đó ở Dalat, đầu tháng Jan. 1975, trước ngày mất nước, tại số 33 Phan Đình Phùng, sau khi tan vỡ mối tình với anh Ngọc, em dọn lên lầu trên, sát mái nhà, ở một mình. Còn phòng dưới gồm hai mẹ con chị, Noel guitare, cu Tý, anh Ngọc.

Đêm, nằm bên giường lớn với Noel và cu Tý (giường nhỏ là mẹ con chị), anh hay tâm sự với chị (bằng English). Anh nói: “Chưa bao giờ yêu ai như đã yêu em”, và bảo chị “phải nên thông cảm cho anh.” Chị đáp: “Em rất hiểu hoàn cảnh của anh.” Hai anh em chuyện trò tới gần sáng; chị mệt quá mà anh thì vẫn cứ kể về em... luôn luôn chị là người... khò khò trước.

Qua cuốn Nhật Nguyệt, thấy em nói chị ghét em là không đúng. Ban đầu chưa nghe anh kể, chị cũng bực em lắm theo những cử chỉ “bất cần đời” của em... Chị là ca sĩ nhưng tánh không nghệ sĩ chút nào. Chị chỉ có lương tâm, có lòng thương người, thông cảm cho mọi hoàn cảnh mà thôi.

Vài hàng để em biết chị một phe với em chứ không phải người thù như em nghĩ. Em cứ hỏi anh Ngọc sẽ hiểu... Hihihih.

Thương em,
Chị Kim Chi.

***/ Thư gửi chị Kim Chi.**

Nha Trang, Tuesday, January 17, 2017

Chị ơi, ra Nha Trang chơi với bọn em đi. Em và cả nhà Dì mời thật đó. Có phòng cho chị ngủ, ăn cơm chung với em và anh Ngọc.

Có “một phép lạ, rất lạ”, vừa xảy ra cho em hai ngày nay SAU KHI em đã muốn buông xuôi mà đầu hàng số phận. Chuyện thế này:

Cách đây 11 ngày, một bữa em ra phố, về, thấy anh Ngọc nồng mùi rượu, say bí tỉ, em đem chai rượu thừa đổ đi. Ngày hôm sau nói với anh: “Em tưởng về VN tìm lại Âm Nhạc đã mất, mà anh là biểu tượng cho thứ âm nhạc đó trong suốt 42 năm sau khi chúng mình đã ra khỏi đời nhau. Bây giờ biết anh không đúng như vậy, thì thôi anh nên trở lại con đường cũ của anh, còn em về Mỹ, từ đây vùi chôn tất cả ảo tưởng âm nhạc.”

Thế là từ đó (đã 11 ngày rồi) anh không còn uống rượu. Dù vậy bao giờ cũng thấy anh nằm im trên giường như chết, không nói không rằng với bất cứ ai. Em tìm đủ cách vẫn không kết quả. Em đâm thất vọng thật sự, nghĩ rằng ảnh đã bị tàn phá hoàn toàn bởi các người đàn bà đi trước, giờ em có tài thánh cũng không làm thay đổi được...

Cho đến khi nản quá, kể từ một tuần nay, cứ mỗi chiều, em đều lấy violon ra đàn, liên tiếp hàng ba bốn giờ liên tục. Những cú techniques cổ điển lướt qua dễ dàng trên đầu ngón đến dường bờ ngõ. Những coup d'archet khó bắt, được em chế ngự không chút nhọc công. Em như đang sống lại tâm trạng vô tư của thời gian theo học trường Nhạc. Trái tim bồi hồi, lòng riêng nghĩ: “Chỉ người tình Âm Nhạc được em chọn từ khi niên thiếu; cũng chỉ người ấy mới THẬT SỰ YÊU EM; còn anh Ngọc hay bất cứ ai cũng đều là CÁI BÓNG MỜ, gặp đó rồi mất đó.”

Và em thấy ấm lòng theo ngón đàn càng lúc càng da diết, tin rằng “người Âm Nhạc” đang trở về ôm em vào ngực sau mấy chục năm em từ bỏ “anh ta”.

Chị ơi, định bụng thu xếp chỗ ở yên ổn cho anh Ngọc trong nhà Dì xong thì em đổi vé về Mỹ sớm. Nào dè, phép lạ đã đến, “tiếng đàn em đã thức tỉnh anh Ngọc.”

Một buổi, anh bắt đầu nhồm dậy khỏi giường, lò dò đến trước mặt em.

Em hỏi: “Anh có muốn trở về Dalat không?”

Anh lắc đầu: “Không” một cách rất cương quyết. Và tiếp: “Anh đi theo em là chỉ muốn được đàn với em. Anh xin em cho anh đàn với.”

Đôi mắt anh ứa lệ: “Anh van em điều đó. Anh biết tài nghệ anh bây giờ không còn xứng đáng với em nữa, nhưng xin em cho anh cơ hội cuối. Anh rất thèm đàn.”

Thế là kể từ hôm qua, anh đệm cho em bằng keyboard mỗi sáng, chiều và tối, hằng vài giờ liên tục.

Vì vậy, ngày mai sớm (thứ Năm), em sẽ lên Dalat, thuê xe tải chở cây đàn piano em mua dịp hè 2016 về Nha Trang, cho anh tập mỗi ngày với em.

Chị ơi, cũng chỉ “chị là người bạn duy nhất còn quay lại với anh Ngọc (và với em)” làm sao em xa lánh chị cho được? Bốn mươi hai năm trước chị em mình còn trẻ nên có nhiều lầm lỗi. Còn giờ đây mình đã già rồi, suy nghĩ và hành động phải hoàn toàn khác trước.

Ít hàng thông tin chị biết về tình hình anh Ngọc.

Lúc này anh bỏ rượu, ăn uống đều, tập dưỡng sinh với Dì mỗi sáng, nên trông tươi tỉnh lại.

Tối hôm qua em nói với anh: “42 năm trước, anh thường bảo, ‘Em thật giỏi, LÔI anh lên được từ đồng sắt phế thải của thành phố Nha Trang.’ Lúc nghe câu đó, em KHÔNG nghĩ gì khác ngoài một tình yêu rộng lớn đang được anh trao tặng. Giờ đây, 42 năm sau, nếu anh SỐNG LẠI được với Âm nhạc thì mới đáng gọi là phép lạ cho em.”

Vậy đó chị. Ráng thu xếp ra Nha Trang chơi vài ngày Tết nghe. Nếu có dịp về Sài Gòn, em sẽ báo chị hay để chị em mình còn gặp mặt. Hồi âm cho em nếu nhận thư này. Ăn Tết vui vẻ nghe chị.

Em của chị,

Thu Vân.

*/ Nhận thư chị Kim Chi.

Wednesday, January 18, 2017 2:36 PM

Thu Vân thương,

Đọc thư em mà chị thấy chảy nước mắt (như đã đọc bài cuối của anh Nguyễn Văn Chức bạn em, trong cuốn Nhật Nguyệt em gửi chị.)

Chị không biết ngày nào sẽ ra thăm vợ chồng em, nhưng không phải trong Tết.

Thu Vân ơi, chị thua em về mọi thứ: chịu đựng, can đảm...

Thôi, giờ anh Ngọc đã thức tỉnh, em hãy cố lo cho anh.

Chị quý anh rất nhiều vì anh là một nghệ sĩ chưa hề biết lòng gạt anh em trong đoàn. Chị đã từng được anh chia sẻ cái “khô tâm” về chị Lan. Chị cũng thương chị Lan vì không được học hành nên chỉ biết ghen tương và đào thêm cái hố giữa hai người. Trong những buổi đi show với nhau, anh em trong đoàn hay nói: “Cha Ngọc gặp ai dê nấy!” thì anh cười: “Ừ, dê tùm lum, nhưng về nhà chỉ có con vợ già!”, ai nghe cũng thương cảm.

Chị là người hết sức “che chắn” cho anh khi chị Lan... lên cơn khủng! Thương anh như một người anh ruột. Chính anh cũng từng nói câu này với bà chủ nhà đạo đờ ở Dalat (em đi bên cạnh cũng có nghe) lúc mượn phòng cho đám ca nhạc sĩ ở: “Nó (ám chỉ chị) là em gái của tôi.” Bà chủ nhà hỏi: “Sao anh em mà anh nói giọng Bắc còn cô này giọng Nam”. Anh trả lời: “Em khác mẹ...”

Vả lại vì chị không có anh trai nên thật quý anh.

Chị sẽ ra Nha Trang thăm hai vợ chồng, nhưng không hứa ngày nào, vì ngoài bốn phận làm “chị nuôi”, chị còn phải giữ nhà giữ tiệm cho họ nữa. Nhưng sẽ cố gắng ra thăm hai ông bà vì có lẽ không còn ngày cho cả ba tụi mình gặp nhau nữa đâu.

*/ Thư Thu Vân.

Jan 19/2017

Cảm ơn chị đã đọc và viết cho em.

Nhà Dì em ở số 22/6 Quang Trung Nha Trang (góc cắt ngang đường Độc Lập, trung tâm thành phố.) Nếu chị có ra, đi taxi thì đưa cái địa chỉ là người ta chạy đến, rất rẻ. Không thì gọi bọn em ra đón.

Chúc chị ăn Tết vui dù là một mình. Đêm giao thừa em và anh Ngọc sẽ khai đàn và nhớ đến chị.

Em, Thu Vân.

*/ Thư chị Kim Chi.

Thứ tư, Jan 18/2017

Em ơi,

Chị có ra Nha Trang thì cũng sau Tết và không để cho hai vị đi đón đâu. Đã có địa chỉ, cứ tới nhà là được rồi, đón chi cho cực thân. Có lẽ chị sẽ đi xe đò Phương Trang hay xe lửa khuya, tới Nha Trang vào sáng sớm, hai vị đâu có nhâm nhi café rồi thì chị sẽ nhào vô làm một ly luôn. Khà... khà....

Chị gửi email mỗi ngày cho bạn bè, nay có thêm em thì mừng lắm. Siêng đọc, siêng trả lời lắm đó nhỏ ạ. Thôi, để thì giờ cho em đánh đàn nữa. Tiếc là chị bị “mất giọng” rồi, như tàu lửa bị nghẹt ống khói, nếu không, ra Nha Trang, ba thằng mình đàn ca xướng hát một lần cuối cùng của cuộc đời cho đã.

Thôi, stop thật nè nha. Cho chị thăm cả nhà Dì và nhớ giữ sức khỏe để lo giùm cho anh Ngọc, nghe em.

Chị Kim Chi.

*/ Thư chị Kim Chi.

Wednesday, January 18, 2017 2:36 PM

Em chỉ giùm chị con đường Quang Trung về nhà Dì đi, chị không nhớ. Chỉ nhớ đường Nguyễn Hoàng, Lê Quý Đôn, Độc Lập... còn thì quên hết.

Chị hỏi để khi ra Nha Trang, sẽ tới cho hai ông bà hết hôn chơi. Nhưng không phải là Tết nghe em. Tết, người làm về quê, chỉ còn mình chị “thủ trại”.

Kính thăm gia đình Dì và thăm vợ chồng ông anh kết nghĩa của chị.

Kim Chi.

*/ Thư gửi chị Kim Chi.

Nha Trang Jan 19/2017

Chị ơi,

Ngày mai em và Túy Tâm đi Dalat sớm để ngày mốt đem đàn piano về cho anh. Đã sắp xếp với người chở đàn rồi, giá 2 triệu 300 ngàn. Kẹt cái là về Nha Trang, không biết làm sao đem lên lầu nhà Dì. Bà là chị ruột mẹ em, mỗi lần ghé Nha Trang là em vẫn ở nhà Dì. Lần này có anh Ngọc, Dì vẫn muốn cho em ở free, nhưng em không chịu, nói, nếu Dì cho em gửi tiền thì em mới dám ở. Dì đành phải bằng lòng.

Suốt tháng qua anh Ngọc cứ nằm chết trên giường. Nay nghe em đàn, anh thấy ngứa ngáy tay chân, máu âm nhạc nổi lên, nên ngóc đầu dậy xin đàn với em. Chỉ mới ba ngày mà anh hứng thú thấy rõ theo âm nhạc.

Mai mốt chị ra Nha Trang chơi, anh sẽ đệm cho chị và chị cũng sẽ thấy hứng thú lại theo giọng hát của mình. Biết đâu Trời thương, ba chúng mình lại tái ngộ trên cùng một sân khấu?

Chị ơi, Từ hôm gặp lại anh Ngọc ở Dalat (giữa tháng 12/2016) đến nay xuống Nha Trang với nhau, chị có tin rằng em “chẳng được một ngày ngơi nghỉ?” Mọi thứ diễn biến chớp nhoáng đến độ em thấy mình như con thoi cứ lăn hoai, lăn hoai không ngừng được. Tất cả mọi việc như có bàn tay một kẻ vô hình điều khiển, khít khao và liên tục đến độ em không còn chút thì giờ nào để suy nghĩ, ngoại trừ sự rầm rập tuân theo mệnh lệnh của “kẻ kia”.

Bây giờ em cũng không biết nghĩ thế nào về hiện tại này? Hai đứa con em CHƯA BIẾT chuyện về anh Ngọc. Chúng cứ tưởng em đi VN chơi rồi bình thường quay lại Mỹ. Em cũng mặc kệ, việc đến đâu hay đến đó. Mong ước của em là PHẢI LÔI Con Người và Âm Nhạc anh Ngọc lên khỏi cái hố đọa đày mà anh nhiều năm lặn ngụp. Làm được như thế cũng là điều tốt. Vì vậy, nếu hai đứa con có điều tiếng gì, em cũng nhận hết.

Em đang rối trí không biết có đem được cây đàn lên lầu nhà Dì ngày mốt không. Chị cầu nguyện cho em điều này nghe.

Thương chị,

Em, Thu Vân.

*/ Nhận thư chị Kim Chi.

Sàigòn, Jan. 19/2017

Nghe em lo cho anh Ngọc mà chị mừng đến chảy nước mắt. Còn ai quan tâm tới anh ngoài thằng Sáng, và nhất là em, rồi cuối cùng là chị. Chị lúc nào cũng nhớ tới anh, thỉnh thoảng gọi phone thăm hỏi cho dù anh chẳng một lần gọi chị. Chị luôn nhớ cái ơn của anh và chị Lan (em đừng buồn khi chị nhắc tới chị ấy. Với chị, “mang ơn thì suốt đời phải nhớ.”) Chuyện thế này:

Thời kỳ rối loạn 1975, sau khi em đã bỏ đi, còn chị từ Dalat về Bảo Lộc, con trai lớn của chị lại đi ngược lên Dalat tìm chị. Lúc đó cháu 17 tuổi. Anh Ngọc phải “chôm” gạo, giấy toilette... đem ra đường bán để có tiền cho cháu đạp xe đò về Phan Rang gặp ông cậu họ, đưa nó về Sàigòn.

Cái ơn này, chị không bao giờ nói với anh Ngọc.

Mang ơn, nhớ ơn, đó là tính cách của chị. Bởi vậy, dù anh Ngọc ở đâu thì chị cũng luôn là người thăm hỏi thường xuyên; có dịp lên Dalat là chị chạy tới nhà anh ngay. Chuyện này chị chỉ kể riêng em nghe thôi.

Chị nghĩ là em làm đúng thì ơn trên sẽ đỡ đần cho em suông sẻ mọi chuyện. Vì vậy việc đem đàn lên lầu chắc cũng sẽ thực hiện được.

Chị không có phước như em, chỉ một thân trợ trợ, không cô không chú không dì không cậu. Em may mắn hơn chị đó.

Chúc em và anh Ngọc tràn đầy hạnh phúc.

Thu Vân ơi, chị hát hết nỗi rồi, hết thì OK. Nhưng sẽ ra Nha Trang hát một bài cuối cùng với vợ chồng em. Vì tình cảm, ba chúng mình sẽ xum họp lại sau 42 năm chia cách.

Luôn nghĩ đến Thu Vân và anh Ngọc như hai người ruột thịt của chị từ đây.

Thương em,

Chị Kim Chi.

*/ Thư gửi Ngọc Tú (vợ sắp cưới của San).

Nha Trang Jan. 15/2017

Cảm ơn con.

Mẹ cũng đang lo lắng theo chuyện nhà ở Mỹ. Chắc qua Tết Nguyên Đán, Mẹ sẽ liệu cách đổi vé máy bay. Biết rằng về tới Mỹ là bị dính vô rất nhiều chuyện buồn phiền nên Mẹ cứ nấn ná ở lại VN thêm ngày nào hay ngày đó. Không phải ham vui gì ở VN (Mẹ hoàn toàn không có chút thì giờ để relax) nhưng biết ở đây, Mẹ còn có thể chơi đàn (dù là một mình), chứ về Mỹ thì không còn tâm trí nào mà kéo violon nữa. Lúc này ai cũng nói (và Mẹ tự biết như thế) rằng giọng đàn Mẹ ai oán hơn trước. Hình như ông thần Âm Nhạc đang trở lại với Mẹ?

Bác Ngọc thì thật sự đã thua rồi, tội cho Bác. Âm Nhạc cũng là đam mê lớn nhất trong đời Bác. Ngày nay thấy Mẹ vẫn đàn, Bác đâm ra rất buồn.

Tất cả đều là số phận. Số phận Mẹ là KHÔNG được dính vào tình cảm với ai một khi đã chọn đi con đường Nghệ Thuật. Bác Ngọc cũng là “một nhân vật của dĩ vãng”.

Âu Cơ chỉ liên lạc với Mẹ một lần sau khi Mẹ đã xuống Nha Trang. Có lẽ nó đang bắt đầu nhớ nhà, nhớ Mẹ và nhớ anh Nô. Mẹ mong vậy.

Mẹ cũng rất mừng khi thấy anh Nô có nuôi con chó, coi nhà cho ảnh. Đó là niềm vui của ảnh. Ảnh thương súc vật lắm, con người như thế không phải là đũa tẹt đâu con.

Mẹ mong anh Nô bảo lãnh con qua, sớm ngày nào, Mẹ rảnh tay ngày đó để ngồi với cây đàn và cây viết.

Cảm ơn con vì tấm lòng rất hiểu biết đã đối với Mẹ, với Giây và anh Nô. Có gì, con nhắc chừng ảnh giùm Mẹ. Mẹ thấy xót xa lắm khi nghĩ tới cảnh anh đi làm và về một mình trong tiết trời lạnh giá... Nhưng thôi, để cho ảnh quen, lỡ mai một Mẹ chết thì sao?

Mẹ ngừng nghe.

Ở nhà Bà Dì rất khó khăn mới vào được Internet. Con thông cảm nếu Mẹ chậm trả lời thư.

Mong con ăn Tết vui. Có gì liên lạc với Mẹ.

Thương con,

Mẹ.

*/ Nhận thư Ngọc Tú.

Sàigòn, Jan. 19/2017 (22 Tết)

Thưa Mẹ khỏe không? Đạo này con làm việc giờ giấc lung tung và chạy theo anh Nô nên con ngủ không đủ, hễ có thời gian thì con lại ngủ nên không trả lời thư mẹ được. Chuyện nhà bên Mỹ vẫn bình thường, anh Nô dọn phòng anh Chính để cho thuê. Có con chó cũng đỡ, thấy ai lạ là nó sủa vang, nó sủa thằng Mễ hoài, nó phân biệt tốt xấu luôn đó mẹ.

Đạo này anh Nô không có thời gian, ảnh còn phải tập luyện chạy bộ để ngày 28/1 nhằm mừng 1 Tết ảnh sẽ phải thi chạy, nếu đậu được chỗ này ảnh sẽ nghỉ bên tòa nhà (chỗ làm ban đêm) và đây là bước ngoặt mới cho năm sau của ảnh. Ở đó, ảnh bị tụi quản lý thiên vị, đối xử không công bằng, nói ra tội ảnh lắm.... Mà kể mẹ nghe vui thôi, mẹ đừng lo lắng nhiều, nếu ảnh đậu bên chỗ mới chắc sẽ về VN sớm chơi với con và mẹ đó. Hihi...

Mẹ giữ sức khỏe nghe, con xin dừng...

Thương mẹ, nhớ mẹ nhiều.... (Tú).

*/ Thư gửi Mỹ Vân (Phi Nôm).

Nha Trang, Jan 19, 2017 22:34, (22 Tết)

Mỹ Vân ơi,

Ngày mai cô có mặt tại Dalat để ngày mốt chở piano về Nha Trang. Cô đang lo không biết làm cách nào để đưa đàn lên được căn lầu nhà bà Dì. Chuyện dài lắm, như một phép lạ. Nếu rảnh, ngày mai ra nhà chú Hương (đường Mai Hắc Đế) gặp cô. Gọi telephone trước cho cô.

Cô Thu Vân.

*/ Nhận thư chị Kim Chi.

Sàigòn, Jan. 20/2017 (23 Tết)

Thu Vân ơi,

Em đã đem được piano lên lầu chưa?

Kính thăm Dì và gia đình, luôn gia đình riêng của Thu Vân-anh Ngọc nữa.

Thương mến,

Chị Kim Chi.

*/ Nha Trang Jan. 20/2017 (23 Tết).

Cây đàn tôi để lại nhà Hương trên đường Mai Hắc Đế. Tôi và Tâm về Nha Trang tay không ngay buổi chiều vừa đến Dalat.

Gặp lại ở Nha Trang, vẻ mặt anh trông rõ là thất vọng khi biết ra điều ấy.

*/ Thư gửi chị Kim Chi.

Nha Trang Jan 20/2017 (23 Tết)

Chị ơi,

Em vừa ở Dalat về. Kế hoạch đem đàn về nhà Dì bị hỏng vì lần trước khi đem nó ra khỏi quán café dự tính qua ngôi nhà đường Mai Hắc Đế giữa tháng 12/2016, em đã muốn sum bà chè rồi. Lần này, kiếm không ra người khiêng từ trên lầu xuống bỏ lên xe tải chở về Nha Trang, em đành phải để nó lại cả nhà Dalat, chờ dịp khác.

Thế vào đó, em mới tìm ra được một quán café có piano ở Nha Trang cho anh Ngọc đàn. Anh có vẻ rất ngại ngần. Tuy nhiên tối mai Chủ Nhật, bọn em vẫn đến đó, đã hẹn rồi với chủ quán. Cạnh bên em, trước khán giả, hẳn anh sẽ lấy lại được tự tin. Mai mốt chị ra Nha Trang, sẽ mời chị đến hát và nghe bọn em đàn. Thấy anh có phần tiến bộ sau vài ngày tập dượt. Không bao lâu nữa thì trở lại phong độ cũ thôi chị ạ. Bọn em rất mong chị.

Thu Vân.

*/ Nhận thư chị Kim Chi.

Sàigòn, Jan 21/2017

Thu Vân ơi,

Mấy hôm nay chị chờ tin em quá chùng, mong đem được đàn về Nha Trang để em và anh Ngọc hòa nhạc mỗi ngày, tinh thần anh sẽ sống dậy. Bây giờ biết chuyện không thành, chị cũng buồn.

Thôi thì tất cả đều là cái số.

Giờ nghe em báo có quán café để hai người họp tấu hàng đêm với nhau thật là tốt quá. Anh sẽ được vực dậy khi có khán giả cổ vũ đó em.

Mèn ơi, chị sẽ ra chơi với hai vợ chồng, nhưng còn cái vụ hát hò thì ... hihi... giọng chị bây giờ giống như của con vịt cồ, chắc phải nhận cả đồng cà chua thối, hai vợ chồng nấu canh ăn được tới bốn lần! Haha...

Dù vậy, nghe em nói cũng thấy rất nôn nao. Mong gặp lại vô cùng. Nhớ tiếng đàn của em và anh Ngọc.

Gửi cả hai tình thương của chị.

Kim Chi.

□